

Tholstrup: Den højtærede minister sagde i går, at jeg ikke skulle lægge andet i hans svar, end han havde sagt. Det svar var jeg også udmærket godt tilfreds med, så der var ingen anledning for mig til at tage ordet igen, for det, jeg fik ud af svaret, var, at der ikke i fremtiden ville blive lagt hindringer i vejen for, at private virksomheder kunne oprette sendestationer til forskellige formål, herunder television og reklame. I anledning af denne udtalelse vil jeg anbefale at stemme for det foreliggende forslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 100 stemmer; 8 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af tredje behandling af forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret fra 1. april 1948 til 31. marts 1949.

Forhandlingen genoptoges.

Statsministeren (Hans Hedtoft): Jeg vil gerne gøre enkelte bemærkninger til de ærede ordføreres taler, idet jeg gør opmærksom på, at flere ministre efter mig vil tage ordet for at svare på stillede spørgsmål og give oplysninger. Må jeg begynde med nogle oplysninger om det sydslesvigske spørgsmål, som i særlig grad de ærede medlemmer hr. Gustav Pedersen, hr. Ole Bjørn Kraft, hr. Bertel Dahlgaard og hr. Thorkil Kristensen har beskæftiget sig med.

Den danske politik i Sydslesvigsagen hviler på folketingets beslutning af 9. juli 1946. Ved denne beslutning tilsagde folketinget den daværende regering sin støtte til en politik, som på selvbestemmelsesrettens grund har til formål for det første at sikre den dansksindede del af Sydslesvigs befolkning almindelige borgerlige og demokratiske rettigheder, derunder adgang til fri kulturel og politisk livsudfoldelse på lige fod med den øvrige i landsdelen hjemmehørende befolkning; for det andet at søge flygtningene fjernet fra Sydslesvig. Dette sidste skulle opnås ved fortsat at henlede de pågældende allierede magters opmærksomhed på de farer, som anbringelsen af

store mængder hjemstavnsfremmede flygtninge i Sydslesvig medfører dels for det danske befolkningselements fremtidige beståen, dels for en fri og fredelig udvikling i dette grænseområde og derigennem også for den danske grænses nationale sikkerhed. For det tredje tilsagde folketinget sin støtte til, at regeringen skulle søge at opnå adgang for Danmark til under kommende internationale forhandlinger at varetage de nationale danske interesser, som er knyttet til den fremtidige ordning af forholdene i Sydslesvig.

Som de ærede medlemmer ved, blev den ved beslutningen knæsatte politik nærmere udformet og formuleret i memorandummet af 19. oktober 1946 til den britiske regering og i det memorandum af 31. januar 1947, der blev overgivet stedfortræderne for de fire stormagters udenrigsministre. Bag disse to memoranda stod et stort flertal i dette høje ting.

I den erklæring, som jeg ved den nuværende regerings tiltrædelse afgav her i tinget den 25. november 1947, udtalte jeg, at med hensyn til den fremtidige ordning af forholdene i Sydslesvig ville ministeriet se det som sin opgave at fortsætte den politik, som med tilslutning af et betydeligt flertal i rigsdagen har fundet udtryk i de danske memoranda af 19. oktober 1946 og 31. januar 1947. Jeg udtalte da, at ministeriet i overensstemmelse hermed ikke agtede at stille forslag om nogen ændring i Sydslesvigs statslige tilhørsforhold, men at ministeriet ligeledes henholdt sig til den i de to memoranda fremsatte udtalelse om, at det må bero på den sydslesvigske befolkning selv, hvorvidt den ønsker at rejse spørgsmålet om adgang til at udøve sin naturlige selvbestemmelsesret. Endelig sagde jeg, at ministeriet navnlig agtede at yde sin støtte til, at de dansksindede i Sydslesvig kulturelt og økonomisk får fuld adgang til fri livsudfoldelse og opnår politisk ligeret med den øvrige i Sydslesvig hjemmehørende befolkning.

Til de udtalelser, jeg således fremsatte i ministeriets programerklæring i november 1947, kan jeg stadig henholde mig.

Som de ærede medlemmer vil erindre, blev der i første halvår af 1948 ført adskillige forhandlinger for at opnå, at de dansksindede sydslesvigere fik den ønskede politiske ligeret, og under udenrigsministerens besøg hos den britiske regionalkommisær i Sydslesvig og Holsten i begyndelsen af august måned 1948 gav regionalkommisæren den nyoprettede sydslesvigske vælgerforening anerkendelse som politisk parti,